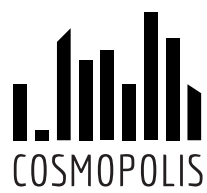
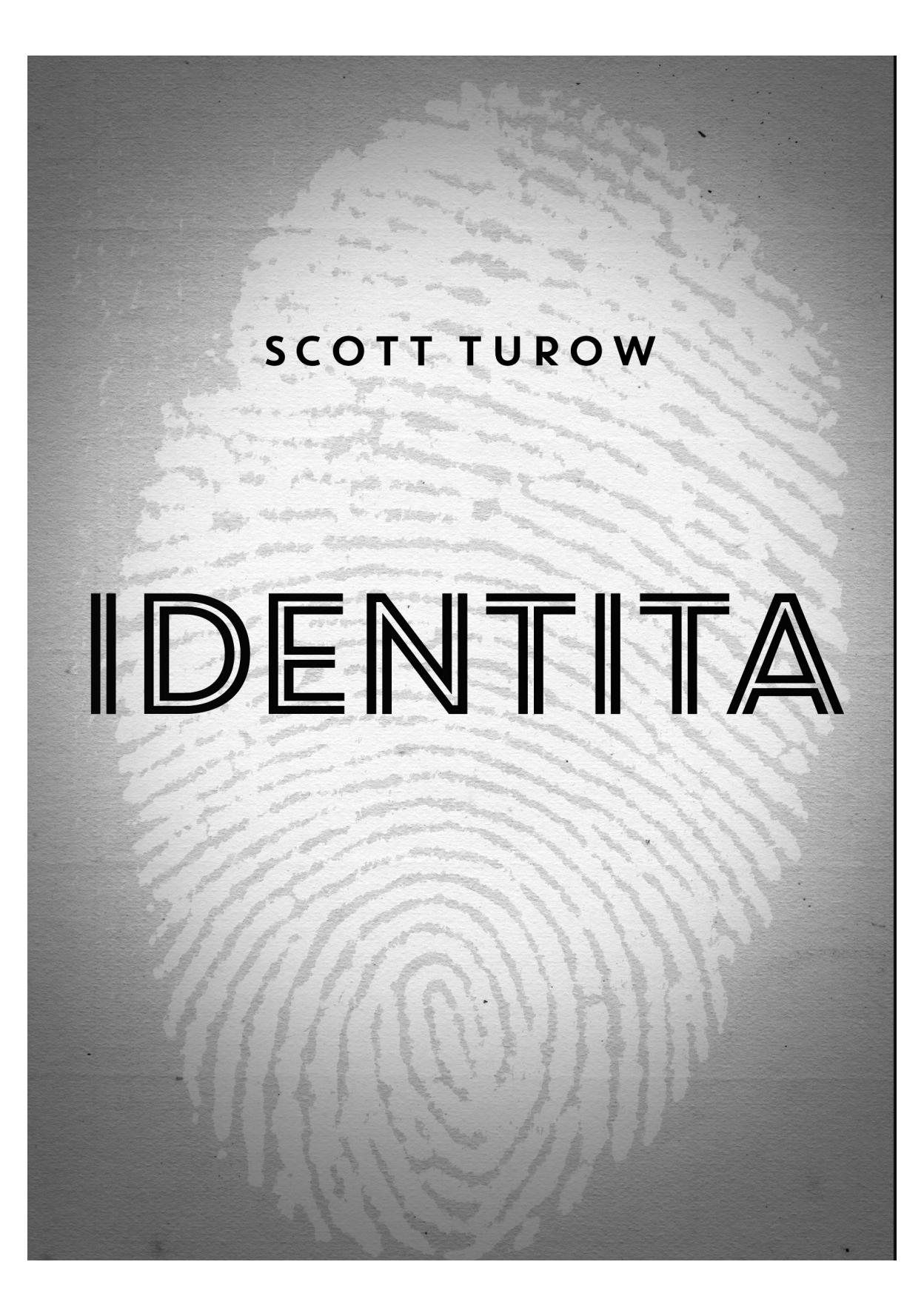

SCOTT TUROW

IDENTITY

SCOTT TUROW

IDENTITY

SCOTT TUROW

IDENTITA

VĚNOVÁNO DANOVI A DEB

JSEM NA TOM SVĚTĚ JAKO KAPKA VODY,
CO V ŠIRÉM MOŘI HLEDÁ DRUHOU KAPKU,
A KDYŽ TAM PADNE, ABY JI TAM NAŠLA,
SE NEVIDĚNA SAMA ROZPLYNE.

William Shakespeare, Komedie omylů
(překlad František Vrba)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.**

IDENTICAL by Scott Turow.

Copyright © 2013 by Scott Turow

By arrangement with the author. All rights reserved.

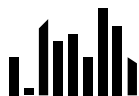
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu *Identical*, vydaného v roce 2013 v nakladatelství Grand Central Publishing, přeložil David Sajvera

Redakce Dana Rezníčková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Jakub Karman, Art007

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 6004. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-9977-3 (ePub)

ISBN 978-80-247-9976-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-5461-1 (print)

HLAVNÍ POSTAVY

RODINA GIANISOVA

Paul Gianis	Právník
Cass Gianis	Paulovo jednovaječné dvojče
Lidie Gianisová	Paulova a Cassova matka

RODINA KRONONOVA

Hal Kronon	prezident firmy ZP, mamutího realitního koncernu
Zeus Kronon	Halův otec a zakladatel ZP
Dita Krononová	Halova sestra, oběť vraždy
Teri Krononová	Halova a Ditina teta, Diova sestra a nejlepší kamarádka Lidie Gianisové

VYŠETŘOVATELÉ

Evon Millerová	viceprezidentka firmy ZP, ředitelka bezpečnostního odboru
Tim Brodie	soukromý detektiv, který jako policista vyšetřoval vraždu Dity Krononové

1 .

PAUL

5 . ZÁŘÍ 1982

Když pak Paul Gianis o mnoho let později přemýšlí o vraždě Dity Krononové, vrací se mu pokaždé vzpomínka na ono zářijové odpoledne roku 1982, kdy to všechno začalo. Je neděle, Svátek práce, všude je cítit svěží vzduch a jasná bílá oblačka září vysoko na obloze jako perly. Zeus Kronon, Ditin otec, otevřel dnes brány svého předměstského sídla všem farníkům z řecko-ortodoxního kostela svatého Demetria, aby zde společně oslavili začátek církevního roku. Paul přijíždí společně se svojí matkou a svým bratrem Cassem – jednovaječným dvojčetem – na promáčenou louku dole u řeky, která dnes funguje jako parkoviště pro hosty slavnosti. Paul ví, že příštích pár hodin bude pro ně oba znamenat těžkou zkoušku.

Cass okamžitě vyrazí dveřmi řidiče ze starého dvoudvéřového kupé Datsun. „Musím najít Ditu.“ Mluví o své přítelkyni. Zeus je její otec.

Jejich matka se s Paulovou pomocí škrábe jen velmi pomalu z nízkého sedadla spolujezdce a sleduje, jak si její druhý syn přes sebe přehazuje plášť a stoupá vzhůru do kopce.

„Thae mou,“ mumlá nesrozumitelně řecká slova a dělá ve vzduchu znamení kříže, jimiž vyjadřuje svoje obavy.

„Mami,“ obrací se Paul k matce, když je jeho bratr už daleko od nich. „Co tady vlastně děláme?“

Lidie, jejich matka, svraští své husté obočí, jako kdyby nerozuměla otázce.

„Každý rok sem odmítáš jet,“ připomene jí, „protože táta Kronona tak nenávidí.“

„Já ho taky nenávidím,“ odpoví klidně Lidie, která nechce nikdy v ničem zůstat pozadu. Zavěsí se do svého syna a s jeho oporou pak stoupá po šterkové cestičce vzhůru ke Krononovu ohromnému bílému domu s hlubokým štítem a korintskými sloupy. „Jsme tu kvůli naší církvi, ne kvůli Krononovi. Stýská se mi taky po našich bývalých sousedech. Třeba Nouna Teri. Neviděla jsem ji už několik měsíců.“

„Vždyť si spolu každý den telefonujete.“

„Paulie mou,“ osloví ho matka řecky, jako kdyby byl dítě. „Můj Pavlíku, vždyť jsem tě nenutila, abys sem jezdil.“

„Víš dobře, že jsem musel. Já i Cass víme, jak ti na tom záleží.“

„Opravdu?“ podiví se Lidie. „To jsem nevěděla, že ses na těch právech naučil taky umění číst lidem myšlenky.“

„Dita bude mít kvůli tomu problémy.“

„Problémy?“ odfrkne si s opovržením Lidie. I ve svých třiašedesáti letech působí stále dojmem vznešené, elegantní ženy, která dokáže navzdory mírné nadváze oslnit svýma žhavě černýma očima a dlouhými černými, místy prošedivělými vlasy, které jí padají přes obočí a přes ramena až na záda. „Dita si dělá všechny problémy sama. I Teri to říká. A Dita je přitom její neteř. Jestli si Cass Ditu vezme, otec s ním už nikdy nepromluví.“

„Mami, já tyhle vaše předsudky nehodlám řešit. Dneska už prostě není doba na to, aby lidi věřili na čarodějnice. To, že se Zeus před mnoha lety pohádal s tátou, neznamená, že budeme v tom sporu pokračovat. A uvědom si, že je nám oběma pětadvacet. Musíš nechat Casse, ať si o svém životě rozhoduje sám.“

„Musím?“ opáčí Lidie, z ničeho nic se na něj usměje a v žertu Paula štípne do ruky, aby odlehčila situaci. To je celá Lidie, směje se, a přitom mluví smrtelně vážně.

Piknik u domu na kopci je úžasná pastva pro všechny smyslové orgány. Po krátké úvodní bohoslužbě stoupá ještě z kadidelnic omamný odér kadidla, který se mísí s vůní pečeného skopového masa čtyř celých beránků, kteří se otáčejí na rožnících nad velkými dubovými poleny, zatímco vzduch prořezávají vysoké, frenetické tóny hráčů na buzuki, kteří vítají příchozí. Na louce je už dobře několik set hostů.

Teri, Krononova sestra a už od sedmi let nejlepší Lidiina kamarádka, je očekává se zvláštním spletcem nažluto obarvených vlasů na hlavě. Obe-

jme nejprve Paula a pak teprve jeho matku. S Teri je tu také Hal, Krononův syn. Vítá hosty. Je mu čtyřicet, je tlustý, neohrabaný a příliš horlivý. Je to typ člověka, který dává neustále najevo jakousi uslintanou, patetickou lítost nad křížem svého osudu, který je nucen nést. Paul má i přes tuto vlastnost pro Hala slabost, protože ho zná od dětství, kdy k němu s bratrem vzhlíželi jako ke svému vzoru a běhali za ním jako pejsci. To bylo před dvaceti lety, ještě předtím, než vypukl mezi oběma rodinami spor o nájemné za obchod Paulova otce. Hal stejně jako Paul už na to všechno zapomněl a ten spor prostě ignoruje. Obejme Paulovu matku, kterou stále oslovuje „teto Lidie“, a když si Teri odvádí Lidii pryč, tlachá s Paulem o nepodstatných věcech. Opodál v jednom z velkých stanů z modrobílého pruhovaného plátna na ně čeká skupinka přátel. Paul opouští Hala a trochu rozpačitě se vydá do nepřehledné skrumáže lidí, které zná už od dětství a jejichž starosvětským způsobům a nudným ideálům se snažil vždycky uniknout.

O několik kroků dál stojí jeho přítelkyně Georgia Lazopoulová. Když ho spatří, rozběhne se mu se zamilovaným výrazem na tváři vstříc. Má na sobě lehké letní šaty z ginghamové látky, je menší postavy, zaoblená a ve tvářích má půvabné dolíčky – lidé vždycky říkají, že vypadá jako herečka Sally Fieldová. Ačkoli spolu chodí už od střední školy, přivítají se jenom letným polibkem. Georgia je dcerou otce Nika, kněze v kostele svatého Demetria, a ví velmi dobře, že na akcích, jako je tato, je ostře sledovanou osobou.

Připravila už Paulovi na papírový tácek jehněčí a pasticio. Jsou to jeho oblíbená jídla, která od ní s díky přijímá, ale vzápětí ji opouští, aby mezi hosty vyhledal pohledem Casse. Paul nakonec vypátrá svoje dvojče v hloučku přátel ze střední školy. I když je jeho bratr tři metry od něj, dokáže upoutat jeho pozornost tak, že si ho Cass najednou všimne, a Paul kývne jemně hlavou směrem k místu, kde se nachází jejich matka. Dohodli se předtím na tom, že ji budou sledovat a zasáhnou, pokud se přiblíží k Dítě. Je ale nepravděpodobné, že by se dostala do blízkosti Ditinyh rodičů, s nimiž už několik let nepromluvíla.

Paul s většinou názorů své matky na Ditu souhlasí, ale nedává to najevo. Zároveň cítí, že Cass zuřivě touží po nezávislosti na rodině a že by to měl respektovat, protože touhy jeho bratra byly vždycky jeho touhami. Zdá se mu, že Dita dokázala navzdory odporu jejich rodičů svým ostrým jazykem a troufalým chováním zaujmout Casse víc, než kterákoli jiná žena.

Ostatní – normální lidé – nechápou, co to znamená vyrůstat a nevědět, kde přesně končí vaše bytost a kde už začíná identita vašeho bratra. Paul cítil, že lidské pokolení tvoří dvě množiny lidí: Cass je jedna a všichni ostatní jsou ta druhá. Dokonce ani s jejich matkou, která se svou titánskou energií čněla vždy jako mramorový sloup nad všemi ostatními, nezažíval nikdy tak hlubokou emoční blízkost jako s ním.

Když pak Paul Gianis začal studovat na univerzitě, nesmírně ho překvapil pocit, který dosud nikdy nepoznal – jeho bratr byl najednou jiný než on. Cass se od něj oddělil a otevřeně se stavěl proti rodičům. Paul po střední škole nastoupil na právnickou fakultu, zatímco Cass se nejdřív jen tak poslakoval a teprve teď ho v Kindle County přijali na Policejní akademii. Příští týden mu začíná první semestr.

Když se Paul otočí a vrací se zpátky k Georgii, stane se něco naprosto nečekaného. Zakopne o nohu nějaké osoby, která stála za ním, a padá k zemi, ruce mu vyletí vzhůru, vykřikne a upustí tácek s masem. Octne se jak dlouhý, tak široký na zádech, zatímco mladá žena, o jejíž nohy zakopl, se k němu naklání a brání mu, aby vstal.

„Nehýbej se,“ nabádá ho. „Počkej chvíli. Oddychni si trochu. Jsi v pořádku?“
Je to Sofie Michalisová.

„Jsi to ty? Nemám o tobě vůbec žádné zprávy.“ Jsou to jediné dvě věty, na které se v tuhle chvíli zmůže. Nedochozí mu přitom, jestli tím chce říct, že ji už pár let neviděl, nebo že se za tu dobu změnila. Sofie byla vždycky samostatná, cílevědomá a nesmírně inteligentní dívka. Nikdo by ale nikdy nehádal, že z ní bude jednou takhle atraktivní žena. Na střední škole byla jednou z dívek, z níž si kluci tropili kruté žerty. Kvůli jejímu velmi dlouhému nosu jí říkali „řecká tragédie.“ Měla ale vždycky šťávu. A úžasné tělo. Teď už není pochyb o tom, že je úchvatná a krásná. Ani ona sama o tom nepochybuje.

Se smíchem se posadí a začne se prohlížet. Rukávy svého obleku od Brooks Brothers má od trávy, ale nic ho nebolí. Sofie mu podá ruce a pomáhá mu na nohy, zatímco ostatní lidé, kteří mu přiběhli na pomoc, se zase vracejí ke svým záležitostem.

Na Paulovu otázku Sofie odpoví, že posledních sedm let studovala v Bostonu dálkově medicínu. V červnu promovala a teď pracuje v místní nemocnici.

„Na jakém oddělení?“ zeptá se Paul.

„Na chirurgii.“

„Panebože!“ odpoví. Pro něj něco naprosto nepředstavitelného. „Můžu za tebou zajít, až budu potřebovat něco sešít?“

„Moje matka mi pořád říká, že bych se od ní měla naučit šít.“

Sofie se zajímá o něj. Za dva měsíce nastupuje na státním zastupitelství v Kindle County, přímo do kanceláře Raymonda Horgana.

„A co jinak?“ ptá se Sofie. „Chodíš pořád s Georgií?“

„Chodím pořád s Georgií,“ odpoví jí.

Nad jejím úzkým spodním rtem se objeví dva malé přední zuby. Usmívá se a Paul má pocit, že dokáže uhádnout její myšlenky: Kdy už to konečně pochopíš? „Je tady někde poblíž,“ vysvětlí jí a udělá rukou rozmáchlé gesto, jako kdyby nevěděl, že Georgia musí být někde poblíž.

„Někde ji najdu,“ reaguje Sofie. „Musím ji alespoň pozdravit.“

„To bys měla,“ odpoví Paul a cítí, že zmínka o Georgii trochu zmrazila jejich spontánní konverzaci. Sofie vzápětí odchází a on čelí pokušení se na ni ještě jednou podívat. Silný dojem z její přítomnosti v něm ale zůstává. Cítí, že by chtěl být jako ona, něčeho velkého v životě dosáhnout. Když se pak za ní o několik sekund později ohlédne, znepokojí ho. Sofie se baví s Georgií, která určitě nemá její ambice. Georgia na naléhání svého otce odešla z univerzity a dělá teď vedoucí v jedné z místních bank. Paul jí miluje. Bude ji vždycky milovat. Neví ale jistě, jestli si ji chce vzít, což je ovšem přesně to, co od něj její rodina i ona sama očekávají. Tohle je zase jeho problém. Život s Georgií by byl příjemný, ale nebyl by asi moc zajímavý.

Paul si ve víru těchto myšlenek uvědomí, že úplně zapomněl na matku, a když ji konečně spatří, zneklidní ho to, protože vidí, jak se baví s hostitelem. Zeus stojí vedle ní a Lidia má přitom ve tváři zarputile nepřátelský výraz. Zeus je stále velmi krásný muž, ačkoli je mu už šestašedesát. Má snědou pleť, husté šedivé vlasy mu splývají až na jeho bílé sako a ze všech sil se snaží, aby tváří v tvář Lidiině chladu působil alespoň trochu žoviálně. Paula napadne, že je taky příliš zaměřený sám na sebe, než aby uspěl v politice. Je přitom republikánským kandidátem na guvernéra a výsledky průzkumů veřejného mínění mu dávají velkou šanci, že ve volbách, které se mají konat za necelé dva měsíce, uspěje. Pokud Zeus vyhraje, bude muset pravděpodobně opustit svůj rozsáhlý byznys a předat řízení rodinného podniku – síť obchodních center s celonárodní působností – do Halových rukou. A od něj se dá zase téměř s určitostí očekávat, že firmu přivede na mizinu.

Paul si mezitím všimne, že k němu právě míří krásná hostitelova dcera. Dita k němu připluje jako koráb, stoupne si na špičky a dá mu na ústa vlhký polibek. Je z ní cítit alkohol. Pokaždé, když Ditu potká, působí na něj dojmem, že je opilá. Paulovi chvíli trvá, než mu dojde, že Dita předstírá, že nedokáže rozeznat Paula od jeho bratra. S tím má vlastně problém většina lidí. Vyvede ji z omylu.

„Jo, to jsi ty, Paule? To jsi hodný, že jsi mě v tom nenechal. Myslíš, že by na tebe Cass žárlil, nebo děláte fakt všechno společně?“ Dita má havraní vlasy, dokonalé tělo se skvělými proporcemi, a když se směje, její palčivě černé oči žhnou, a svými zaoblenými nadry přitom dotírá na jeho paži, čímž ho nutí, aby udělal další krok zpátky.

Právě její skotačení ho nutí, aby se Dita vyhýbal, ačkoli intuitivně cítí, že si ona právě tohle přeje – oddělit ho od Casse.

„Dito, ty si možná myslíš, že to je nějak obzvlášť vtipné. Já bych se ti ale nesmál, ani kdybys vystupovala v Carsonově televizní show.“

„Ach, Paule,“ vyštěkne na něj Dita. „Ty jsi tak konvenční. Ty se snad ani nemůžeš uprdnout,“ řekne a triumfálně si vychutnává úspěch svého improvizovaného proslovu, který přednesla před hrstkou okolostojících účastníků pikniku. V zá-pětí ale zmlkne a změří si Paula pohledem. „Proč je celá vaše rodina proti mně?“

„My nejsme proti tobě, Dito. Záleží nám na Cassovi.“

„Přesně tak. Cass potřebuje holku, jako je Georgia. Konvenční a nudnou.“

Bolest, kterou Paul v tu chvíli pocítí kvůli téhle necitlivé urážce Georgie, je překvapivě silná a on musí potlačit v poslední době celkem často se projevující instinkt vlepít jí facku. Dita je mazaná. A právě díky tomu je taky tak nebezpečná. Paul se otočí a chce odejít, ale Dita se neudrží a musí mít poslední slovo.

„Opravdu?“ vypálí na něj. „Kdybych se nebála, že to vaši rodinu totálně rozhodí, dala bych Cassovi kopačky už dávno.“

Když si pak Paul po letech přehrává události onoho dne, který navždy změní život jeho rodiny, díky časovému odstupu si jasně uvědomí, že Dita musela být velmi nešťastná. V tu chvíli ji ale Paul vnímá jen jako nebezpečí, které představuje pro jeho bratra. Cítí přitom bolest, protože nedokáže Casse před tímhle nebezpečím ochránit. Paul od ní odchází a v hlavě mu jako zvuk polnice burácí jenom jedna jediná myšlenka: Pohrdá jí.

2 .

KOMISE PRO PROMINUTÍ TRESTU A PODMÍNEČNÉ PROPUŠTĚNÍ

8. LEDNA 2008

Evon Millerová, čerstvá padesátnice, ředitelka odboru bezpečnosti firmy ZP Real Estate Investment Trust, uháněla nezvykle rychlým tempem suterénní chodbou federální budovy State Building Annex, aniž by přesně věděla, kam běží a proč tam vlastně běží. Drobná, ale vypracovanými svaly oplývající Evon se náhle zastavila, neboť spatřila číslo místnosti, kterou hledala. V umělohmotném rámečku na dveřích byl zasunut nekvalitně vytištěný štítek s nápisem KOMISE PRO PROMINUTÍ TRESTU A PODMÍNEČNÉ PROPUŠTĚNÍ. Uvnitř konferenční místnosti pak našla svého šéfa Hala Kronona, výkonného ředitele ZP, který ji poslal naléhavý e-mail se vzkazem, aby se sem neprodleně dostavila. Mluvil právě se svým právním zástupcem Melem Tooleym a dalším mužem v obleku, kterého neznala.

Než Evon nastoupila v jeho firmě, pracovala dvacet let u FBI jako speciální agentka a za tu dobu se naučila, že lidé někdy vnímají autoritu státu jako jakousi infekční nemoc a že uplatňování této autority často zcela postrádá proklamovanou důstojnost, kterou by si zasloužilo. Příkladem zmíněného trendu byl vzhled téhle zasedačky. Komise pro prominutí trestu a podmínečné propuštění, která každý měsíc rozhodovala o propuštění několika desítek lidí,

zasedala v suterénní místnosti s nízkým stropem a bez oken. Bylo tu několik skládacích židliček a dva skládací stoly. Za zády členů komise visel na šmouhovaté stěně velký plastový státní znak, o průměru dobrých třiceti palců. Uprostřed stál také řečnický pult s mikrofonom a další dva stoly vyhrazené pro zbylé účastníky zasedání, zástupce státu a zástupce vězně, a několik židliček pro diváky. Slyšení, které se mělo podle papíru přilepeného na dveřích konat od dvou hodin, zřejmě ještě nezačalo.

Evonin šéf, statný muž snědé pleti, s košilí shrnutou u pasu a kravatou nakřivo, ji konečně spatřil a odvedl si ji do rohu místnosti. Po cestě se Evon snažila zjistit důvod, proč ji sem zavolał. Z jeho vysvětlení ale nebyla příliš moudrá.

„Snažím se o to, aby Cass Gianis zůstal ve vězení,“ řekl jí. Evon toho ale o vraždě Halovy sestry Dity, ke které došlo v září 1982, moc nevěděla. Když se před patnácti lety přistěhovala do Kindle County, ten případ už tu byl skoro zapomenutý a ani Hal se o něm raději nechtěl příliš bavit. Měla pouze informace, které získala z místního tisku, tedy že Cass Gianis, jednovaječně dvojče Paula Gianise, senátora a kandidáta na post starosty, byl odsouzen k vysokému trestu za vraždu Dity, která byla tehdy jeho přítelkyní. „Potřebuju teď ale od vás něco jiného.“

„Co?“

„Jde o YourHouse,“ zašeptal jí do ucha. Už několik měsíců jednal Hal o koupi téhle firmy, která je jednou z největších společností zabývajících se stavbou domů na nevyužitých, většinou původně industriálních pozemcích. Hodnota té firmy se pohybovala v řádu stovek milionů dolarů. Protože cena malých rodinných domků klesla až na samé dno, očekával Hal, že se na tom dá hodně vydělat a že díky tomu rozšíří podnikatelské aktivity ZP i do jiných oblastí – což je věc, kterou mu fůra lidí v posledních letech neustále radila. „Jde o pozemky v Indianapolis. Mám informace, že v jedné části města jsou k dispozici kontaminované industriální pozemky, které by se daly využít pro stavbu. Potřebujeme ihned nějaké chemiky a musíme zjistit, jestli by se tam dalo stavět. A to hned.“

Evon si nebyla vůbec jistá, že Hal narazil na takovou zlatou žílu. Ze zkušenosti věděla, že se honí za různými iluzemi a přeludy.

„A odkud to máte?“ zeptala se. Ptala se samozřejmě na informaci, kterou ji právě sdělil.

Hal ztišil hlas, jeho rty se skoro nehýbaly.

„Tim sledoval Dykstru a ostatní zaměstnance YourHouse. Včera to zjistil.“

„Panebože, Hale.“ ZP si občas najímala Tima Brodieho, postaršího policistu, který kdysi pracoval na oddělení vražd. Firma s ním už po několik desítek let uzavírala každý rok smlouvu a Tim pro Hala dělal něco jako soukromého detektiva. Evon ale jeho služby nikdy nevyužila a zdálo se jí, že prostředky investované do těchto lidí jsou naprosto zbytečně vyhozené peníze. Zastávala dokonce názor, že se jedná o velmi problematickou aktivitu, která může firmu ještě přivést do maléru. To, že Hal špehoval svoje konkurenty, považovala za jednu z jeho typických impulzivních a riskantních reakcí na situace, které by se daly řešit úplně jinak.

„Někoho na to sežeňte. Obvolejte naše lidi,“ instruoval Evon. „Ale vraťte se hned zpátky. Možná že vás tady budu ještě potřebovat.“

Když byl její šéf Hal Kronon v práci, působil na ni dojmem, že je neustále nervózní. Hal se ujal vedení firmy před dvaceti lety, když zemřel jeho otec Zeus. Dokázal být panovačný, zuřit, hájit svoje stanovisko. Byl vždycky velmi hlučný a nikdy neustoupil. Ať už měl ale jakoukoli náladu, neustále od svých podřízených vyžadoval okamžitou pozitivní reakci na všechno, co říká a dělá. Pro Evon bylo velkou záhadou, proč si ho za tři roky u ZP tolik oblíbila. Prvním důvodem byla určitě štědrost, s jakou finančně motivoval své zaměstnance a o níž se Evon u předchozího zaměstnavatele ani nesnilo. Hlavně ale měla Hala ráda proto, že působil neustále dojmem ubohého chlapečka, který potřebuje naléhavě pomoc a který je pak ochoten se za ni velmi velkoryse odměnit. Hal byl tím typem muže, který neustále vyžaduje, aby v jeho okolí bylo přítomno větší množství žen, které se o něj budou starat. Tato potřeba byla zřejmě palčivá zvláště po smrti jeho matky Hermiony. Teď tu byla Halova žena Mina, legrační a panovačná žena se stejným sklonem k tloustnutí jako Hal, a staříčká teta Teri, sestra jeho otce, která už každého trochu děsila. Evon v práci zaujímal privilegiované postavení Halovy blízké důvěrnice, neustále mu přikyvovala a snažila se ho ochránit před sebou samotným.

Když vyšla ven do haly, zavolala viceprezidenta, který měl na starost oblast Ohio Valley, a řekla mu, ať sebere, jede do Indianapolis a najde někoho, kdo dokáže určit míru znečištění pozemků. Když se vrátila zpět do jednací místnosti, Halův právník Mel Tooley jí oznámil, že jednání bylo odročeno,

protože Cassův právník se nedostavil. Její šéf si odskočil na chodbu, aby si vyřídil několik telefonátů. Mel zatím seděl v jedné ze tří řad židlí pro diváky a kutil cosi ve svém mobilním telefonu. Evon znala Mela už jako agentka FBI. Byl to muž, který neměl příliš dobrou pověst, protože dělal obhájce různým kriminálním živlům a byl velmi prohnáný a úskočný. Evon u něj díky Halovi objevila i lepší charakterové vlastnosti, ale stále k němu přistupovala s jistou nedůvěrou. Vypadal vždycky trochu směšně, hlavně proto, že nosil příliš těsné obleky a podivnou šřapatou paruku, která mohla frčet tak ještě v dobách, kdy zpíval Tom Jones, ale později už ne. Tenhle zvláštní, nepřehledný svinčík zakroucených kadeří mu zakrýval celou hlavu a zdálo se, že kdyby spadl na zem, dala by se s tímhle předmětem na způsob mopu docela dobře vytírat podlaha.

Požádala Mela, aby jí trochu přiblížil, co se tady dnes odpoledne má vlastně dít. Mel obrátil oči v sloup.

„To je prostě typický Hal,“ řekl. Vysvětlil jí, že rodina oběti má ze zákona právo zúčastnit se před propuštěním vraha příslušného řízení. Není tu žádný pádný důvod držet ho i nadále za mřížemi. Ačkoli se snažili jeho propuštění zabránit, s ohledem na zkrácení pětadvacetiletého trestu o pouhých šest měsíců je jediným použitelným důvodem, jak ho udržet pod zámekem, závažný disciplinární přestupek. Gianis je ale vzorový trestanec.

„Tady, podívej,“ řekl Mel. „Tohle je jeho spis. Můžeš se mrknout, jestli jsme na něco nezapomněli.“ Mel podal Evon tlusté desky a vyšel z místnosti, aby si také zatelefonoval, zatímco Evon začala složku studovat. Nejzajímavějším aspektem rozsudku nad Cassem byl výkon trestu v zařízení se sníženou ostrahou, což je u vrahů velmi neobvyklý postup. Evon napadlo, že obhájce musel o tomto bodu asi velmi tvrdě vyjednávat. Výsledkem bylo umístění odsouzeného v nápravném zařízení v Hillcrestu, což je necelých pětasedmdesát mil od Tri-Cities. Tady strávil víc než dvě desetiletí svého života a dokonce odmítl přeložení do novějších káznic, kde by mohl mít svoji vlastní celu. V příslušném formuláři uvedl, že mu Hillcrest navzdory špatnému stavu budov věznice vyhovuje víc, protože mu umožňuje častější návštěvy rodiny, především svého bratra, který za ním jezdí skoro každou neděli. Tooley vystrachal každý kousek papíru a každý dokument, aby zjistil vše, co by v Hillcrestu na Casse mohli mít, počínaje první fotografií a otisky prstů, které byly pořízeny v roce 1983, když do věznice nastoupil, a konče posledními reporty o jeho stavu, které vy-

hotovil jeho právní zástupce. Její celkový dojem z objemné složky dokumentů potvrzoval Melovo předchozí vyjádření. Odsouzenému se podařila velmi neobvyklá věc, neboť byl populární jak u vedení věznice, tak mezi dozorci i mezi vězni samotnými, pro které pořádal každý den přednášky o základech práva a možnostech vzdělávacího systému. Nedávno také dokončil dálkové studium a získal vysokoškolské vzdělání. V prostředí, kde jsou na denním pořádku nejrůznější disciplinární přestupky – pěstní souboje o to, na jaký kanál se budou vězni dívat, výroba alkoholu ze shnilého ovoce z popelnic, příbuzenstvem propašované jointy – byly Cassovy záznamy skoro bez poskvrnky a obsahovaly jenom pár „poznámek“ a záznamů o nezávažných přestupcích, jako je čtení po večerce a podobně.

U dveří bylo najednou nezvykle rušno. Na chodbě se objevil Paul Gianis. Vypadal stejně dobře jako v televizi. Vstoupil do zasedací místnosti následován dvěma mladými podřízenými, černoškou a bělochem. Evon odhadovala, že to jsou členové jeho volebního týmu. Navzdory své slibné politické kariéře se Paul ujal role jednoho z právních zástupců svého bratra. Sundal si svůj šedý vlněný plášť, položil ho přes kovovou židli a na kovový skládací stůl určený pro zástupce vězně hlučně odhodil aktovku.

Před nějakými patnácti lety se Evon s Paulem Gianisem často setkávala a mohla dokonce říct, že se s ním tehdy velmi dobře znala. Dnes jí ale bylo jasné, že se na ni nemusí vůbec pamatovat. Tehdy sem byla převelena v rámci operace Project Petros, tajné akce FBI, jejímž cílem bylo vyšetření korupce soudců vyšetřujících případy osobnostní újmy. Paul byl tenkrát jedním z hrstky místních právníků, kteří měli sílu vzdorovat vydírání ze strany jednoho zkorumpovaného soudce, a později projevil ještě větší statečnost a souhlasil, když ho Evon požádala, aby svědčil před soudem. Následná adorace Paula v místním tisku urychlila jeho politickou kariéru a měla značný podíl na jeho zvolení do státního senátu. Teď kandidoval na starostu a předvolební průzkumy naznačovaly, že má před svými rivaly značný náskok, a to právě díky publicitě v tisku a velkorysé podpoře advokátní komory a dalších institucí.

Když se Paul konečně podíval směrem k ní zvláštním, duchem nepřítomným pohledem, kývla na něj. Zdálo se, že ji nejprve ani nezaregistroval, pak se k ní ale otočil znovu a rozzářil se.